

Sygn. akt II K 80/15

POSTANOWIENIE

dnia 22 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Koszalinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Matejko

Protokolant: sekr. sąd. Adriana Jurek

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koszalinie Marii Kociubińskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w sprawie **A. C.**

z wniosku skazanego o wydanie wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia:

I. na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk umorzyć postępowanie w sprawie;

II. na podstawie §2 ust. 1, 2 i 3 w zw. z §14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 roku Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. C. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną skazanemu z urzędu;

III. na podstawie art.632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Do Sądu Okręgowego w Koszalinie wpłynął wniosek skazanego A. C. o wydanie wyroku łącznego, którego zasadność według wnioskodawcy wynika z faktu zmiany przepisów dotyczących orzekania w zakresie wyroków łącznych, a obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Skazany wniósł o połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec niego w wyrokach Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 25 kwietnia 1989 roku w sprawie II K 300/89, z dnia 11 sierpnia 1992 roku w sprawie II K 452/92, z dnia 27 marca 1998 roku w sprawie II K 1406/97, z dnia 26 czerwca 1998 roku w sprawie II K 500/98, Sądu Rejonowego w Sławnie z dnia 28 sierpnia 1989 roku w sprawie II K 113/89 i z dnia 31 stycznia 2000 roku w sprawie II K 411/99, Sądu Rejonowego w Jaworznie z dnia 29 sierpnia 2002 roku w sprawie II K 537/02, a także Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 lutego 2002 roku w sprawie II K 71/01 i z dnia 9 grudnia 2003 roku w sprawie II K 75/02.

W dniu 6 kwietnia 2006 roku Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawie o sygn. akt II K 66/05 wydał wobec skazanego wyrok łączny, w której przedmiotem rozpoznania były skazania A. C. w sprawach Sądu Rejonowego w Koszalinie o sygn. akt II K 406/97 i II K 500/98, Sądu Rejonowego w Sławnie o sygn. akt II K 411/99, Sądu Rejonowego w Jaworznie o sygn. akt II K 537/02 oraz Sądu Okręgowego w Koszalinie o sygn. akt II K 71/01 i II K 75/02.

Z kolei postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 24 marca 2009 roku w sprawie II K 29/09 na podstawie art.572 k.p.k. umorzono postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec A. C. w zakresie wyroków Sądu Rejonowego w Koszalinie

w sprawach II K 300/98 i II K 452/92 oraz Sądu Rejonowego w Sławnie w sprawie II K 113/89 wobec stwierdzenia, że brak jest przesłanek do orzeczenia kary łącznej.

Następnie, z uwagi na złożenie przez skazanego kolejnych wniosków o wydanie wyroku łącznego, Sąd Okręgowy w Koszalinie w sprawach II K 129/10, II K 34/11, II K 48/13 i II K 127/13, na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk, umorzył postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego nie jest zasadny i z uwagi na przeszkodę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej nie może zostać uwzględniony.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku, zmieniającej treść art.85 k.k. dotyczącego wymierzania kary łącznej, jednakże zgodnie z dyspozycją zawartą w art.19 ust. 1 tejże Ustawy, art.85 k.k. w nowym brzmieniu nie ma zastosowania do kar orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Z akt sprawy II K 80/15 oraz aktualnej karty karnej skazanego wynika natomiast, iż wobec A. C. nie wydano żadnego wyroku skazującego po dniu 1 lipca 2015 roku, w związku z czym wobec skazanego nie mają zastosowania znowelizowane przepisy w zakresie kary łącznej.

Zatem w przedmiotowej sprawie należało rozważyć możliwość wydania wyroku łącznego w oparciu o przepisy obowiązujące przed dniem wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Z analizy akt sprawy wynika, iż Sąd Okręgowy w Koszalinie orzekał już merytorycznie w sprawie tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym (sygn. akt II K 66/05), w której wydał wyrok łączny wobec skazanego (obejmujący kary orzeczone w sprawach II K 1406/97, II K 500/98, II K 411/99, II K 537/02, II K 71/01 i II K 75/02), i o sygn. akt II K 29/09, w której umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego (odnośnie spraw II K 300/98, II K 452/92 i II K 113/89) z uwagi na brak podstaw do orzeczenia kary łącznej. Tym samym prawomocne rozstrzygnięcia wydane w sprawach II K 66/05 i II K 29/09 korzystają z powagi rzeczy osądzonej określonej w art.17§1 pkt 7 kpk. Oznacza to, iż niedopuszczalne jest prowadzenie ponownego postępowania w sprawie tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym, a z chwilą stwierdzenia występowania tej negatywnej przesłanki procesowej Sąd zobligowany jest umorzyć postępowanie.

Ponadto wspomnieć należy, że Sąd Okręgowy w Koszalinie rozpoznając składane już wcześniej przez skazanego wnioski o wydanie wyroku łącznego, w sprawach o sygn. akt II K 129/10, II K 34/11, II K 48/13 i II K 127/13, na podstawie art.17§1 pkt 7 kpk, umarzał te postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

Odnosząc się natomiast do wniosku skazanego o uchylenie wyroku łącznego wydanego w sprawie II K 66/05 i wydanie nowego wyroku łącznego wskazać należy, iż zgodnie z art.575§2 kpk wydanie nowego wyroku łącznego możliwe jest jedynie wtedy, gdy choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie. Wówczas wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny. Jednakże w przedmiotowej sprawie taka przesłanka nie zaistniała.

W konsekwencji niniejsze postępowanie należało umorzyć na podstawie art.17§1 pkt 7 k.p.k., a kosztami postępowania, w myśl art.632 pkt 2 k.p.k., obciążyć Skarb Państwa.

Jednocześnie z uwagi na okoliczność, iż skazany miał w niniejszym postępowaniu wyznaczonego obrońcę z urzędu należało orzec o należnym mu wynagrodzeniu.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.